

บทบรรณาธิการ

วารสารปาริชาติเดินทางมาถึงปี 35 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มีนาคม 2565) แล้ว ถือเป็นช่วงที่วารสารขยับมาเป็นปีละสี่ฉบับอย่างเต็มตัว ต่อจากนี้ ในปี 2566 ก็จะมีทั้งฉบับภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กันไป หลังจากนั้นก็จะปรับเป็นภาษาอังกฤษทั้งหมด เราจะค่อย ๆ ขยับเพื่อปรับทิศทางไปสู่ระดับฐานนานาชาติต่อไป

วารสารฉบับนี้มีบทความที่น่าสนใจ และมีความหลากหลายเหมือนเดิม จำนวน 12 บทความประกอบด้วย นวัตกรรมสังคมของคนเลี้ยงแพะ: การบริหารจัดการฟาร์มแพะเนื้อในรูปแบบธนาคารโดยกลุ่มเกษตรกรที่ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ในพื้นที่อำเภอตะโหมด จังหวัดพัทลุง ของ ปรีตินา วงศ์ล้อม สุรศักดิ์ คชภักดี สุภาพร สมรูป เอกราช สุวรรณรัตน์ วิจิตรา อมรวิริยะชัย และจารุวรรณ ชูสงค์ บทความเรื่อง อิทธิพลของเทคโนโลยี องค์กร และสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการดำเนินงานขององค์กรจากการดูดซับของอีอาร์พี ของ จันจิรา ตีเลิศ ณ์ทณรงค์ จตุรัส และชนกกรณ์ กุณทลบุตร บทความเรื่อง ปัจจัยที่ทำธุรกิจให้บริการโลจิสติกส์ประสบความสำเร็จของประเทศไทย ของ เพ็ญพร ปุกหุด วิษุณยานัน รัตน์วิบูลย์สม และมาร์ธา ขยัตต์โต บทความเรื่อง นโยบายการย้ายถิ่นแรงงานต่างชาติระดับทักษะและทักษะสูงในตลาดแรงงานปฐมภูมิของประเทศสิงคโปร์ของ สุทธิพร บุญมาก บทความเรื่อง การศึกษา และทดลองวัสดุเรซินผสมด้วยซีเมนต์ยางพาราเพื่อสร้างงาน ประติมากรรม ของ นุชา ผกากรอง และเจนจิรา ขุนทอง บทความเรื่อง นวัตกรรมการพัฒนารายได้ท้องถิ่น: การพัฒนาตัวแบบและบทเรียนสำคัญจากการวิจัยเชิงทดลองของ วีระศักดิ์ เครือเทพ บทความเรื่อง วิธีการเสริมสร้างความสัมพันธ์ของพระสงฆ์ต่อชาวมุสลิมในชุมชนแห่งหนึ่งในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ของ ปัญญา เทพสิงห์ เกษตรชัย และหิมา และฮัสnulเลาะ อาคิสสกุล บทความเรื่อง ฝักระบบันกับการให้ความหมายที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตสู่ปัจจุบัน ของ สุพรรณษา รักรักษ์ บทความเรื่อง “เพียงปลูกโรงปิดทองคำพระทรงม้า มองเห็นว่าพอจะปล้ำมาทำได้”: อำนาจแห่งความปรารถนาของ “คนใต้” ในวรรณกรรมท้องถิ่นยุคก่อนการพิมพ์ ทศวรรษ 2440-2460 ของ พิเชฐ แสงทอง บทความเรื่อง สินค้าในระบบอุตสาหกรรมที่ส่งผลต่อมูลค่าการค้าชายแดนของประเทศไทย ของ สุดารัตน์ สุขเลิศ บทความเรื่อง เจตคติของมนุษย์ที่มีต่อรอยแผลบนเรือนร่างสู่วัตรกรรมวัสดุสิ่งทอทดแทนชีวภาพที่มาจากดินเพื่อการออกแบบเครื่องนุ่งห่มแห่งอนาคต ของ จวรศักดิ์ นาคปาน และสุภาวี่ ศิรินคราภรณ์ และบทความเรื่อง การศึกษาอัตลักษณ์ของชุมชนเพื่อเป็นแนวทางในการออกแบบสถาปัตยกรรมพื้นที่ลุ่มน้ำ ปะเหลียน จังหวัดตรัง ของ สาทิณี วัฒนกิจ และณัฐนิภรณ์ น้อยเสงี่ยม

อนึ่ง ข้าพเจ้าทำงานให้แก่วารสารปาริชาติมานับแต่ปี 2557 จนก้าวสู่ปี 2565 แล้ว นับว่าการเดินทางของข้าพเจ้าก็เป็นระยะเวลาที่มากพอสมควร ฉบับนี้ จึงถือเป็นฉบับอำลาบทบรรณาธิการวารสารปาริชาติอย่างเป็นทางการด้วย ที่ผ่านมา ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เรื่องราวของการทำงานในระบบวารสารอย่างหลากหลาย รอบด้าน ได้ทำงานร่วมกับกองจัดการที่มีความสามารถ มีความขยันขันแข็งและอดทนเพื่อสร้างงานที่ดีสู่สังคม รวมถึง ได้เห็นบทบาทของทุกฝ่ายที่ร่วมส่งเสริม ผลักดันวารสาร อาจกล่าวได้ว่าการเติบโตด้านจิตวิญญาณ ตัวตน และความคิดส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าขยับควบคู่ไปกับการทำงานด้านวารสาร กระนั้น การยึดติดอยู่กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่นานจนเกินไปย่อมไม่ใช่หนทางที่ดีนัก การ “ผลิตซ้ำ” ความคิดของคน ๆ เดิม จึงอาจเป็นการ “ตรึง” ให้วารสารย่ำอยู่กับที่ ข้าพเจ้าจึงมีความคิดว่า ถึงเวลาที่ควรจะมีคนรุ่นใหม่

EDITORIAL

เข้าร่วมขับเคลื่อน เสาะแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ เพื่อพัฒนาวารสารให้ก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่า อนาคตวารสารจะเปี่ยมอยู่ในตลาดวิชาการอย่างยั่งยืน

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอใช้พื้นที่ของวารสารกล่าวขอบคุณมหาวิทยาลัย และสถาบันวิจัยและพัฒนาที่สนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีโอกาสเติบโตในบทบาทของบรรณาธิการอย่างเต็มภาคภูมิ ขอขอบคุณกองจัดการกองบรรณาธิการ และผู้ทรงคุณวุฒิที่ช่วยทำให้วารสารออกงามอย่างมีคุณภาพ และขาดเสียไม่ได้ คือ ขอขอบคุณผู้เขียน และผู้อ่านที่ให้การต้อนรับวารสารด้วยความอบอุ่นเสมอมา งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา แต่การทำงานด้วยหัวใจจะยังคงอยู่ต่อไป ขอปิดท้ายด้วยการฝากแนวคิดการทำงานตามแนวพระบรมราโชวาท พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชที่ว่า “การทำงานใหญ่ ๆ ทุกอย่างต้องการเวลามากกว่าจะสำเร็จ ผู้ที่เริ่มโครงการอาจไม่ทันทำให้สำเร็จโดยตลอดด้วยตนเองได้ ต้องมีผู้อื่นรับทำต่อไป ดังนั้น ไม่ควรยกเอาเรื่องใครเป็นผู้เริ่มงานใครเป็นผู้รับช่วงงานขึ้นเป็นข้อสำคัญนัก จะต้องถือผลสำเร็จที่จะเกิดจากงานเป็นใหญ่ยิ่งกว่าสิ่งอื่น”

บรรณาธิการวารสารปาริชาติ
รองศาสตราจารย์ ดร.พัชลินจ์ จินนุ่น